

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 428/2014
21.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.Р., због кривичног дела проневера из члана 364. став 1. у вези члана 61. став 5. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Р., адв. М.П., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К 1084/11 од 04.07.2012. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 913/13 од 20.03.2014. године, у седници већа одржаној дана 21.05.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Р., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К 1084/11 од 04.07.2012. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 913/13 од 20.03.2014. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку К 1084/11 од 04.07.2012. године окривљени Д.Р. оглашен је кривим због кривичног дела проневера из члана 364. став 1. у вези члана 61. став 5. Кривичног законика за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року од једне године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Окривљени је обавезан на плаћање паушала у износу од 5.000,00 динара и на име трошкова поступка износа од 15.000,00 динара све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Истом пресудом окривљени је обавезан да оштећеном Предузећу М. – П. а.д. из Г.М. на име накнаде штете – имовинскоправног захтева плати износ од 262.758,51 динар у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом извршења, а за вишак имовинскоправног захтева преко досуђеног износа оштећени је упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 913/13 од 20.03.2014. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Д.Р., а пресуда Основног суда у Чачку К 1084/11 од 04.07.2012. године, потврђена.

Против наведених пресуда бранилац окривљеног Д.Р, адв. М.П., поднео је захтев за заштиту законитости због повреде из члана 438. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, и преиначи пресуду Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 913/13 од 20.03.2014. године тако што ће да укине пресуду Основног суда у Чачку К 1084/11 од 04.07.2012. године и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Р., адв. М.П., у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, достављен је Републичком јавном тужиоцу, након чега је Врховни касациони суд одржао седницу већа о којој у смислу члана 488. став 2. Законика о кривичном поступку, није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву уз примену члана 604. ЗКП у односу на првостепену пресуду ("Службени гласник РС", број 72/11 од 28.09.2011. године), нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да се наведене пресуде заснивају на доказу на коме се по одредбама ЗКП не могу заснивати, јер су и првостепени и другостепени суд приликом доношења одлуке користили као доказ „поднесак оштећеног који је достављен суду 04.07.2012. године, са приложеном документацијом“, а да поднесак према наводима захтева предат је након закључења главног претреса, па исти није могао бити коришћен приликом доношења одлуке првостепеног суда, чиме је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП (чл. 368. ст.1. т. 10. ЗКП „Сл.гл.РС“ бр. 58/04...76/10), а коју повреду ни другостепени суд није отклонио, а Врховни касациони суд овакве наводе оцењује неоснованим.

Наиме, исту повреду закона бранилац окривљеног је неосновано истицао у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да је тај жалбени навод неоснован и о томе на страни 2 образложења дао јасне разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, с тим што наводи захтева који се односе да је поднесак оштећеног „суду предат 12.07.2012. године када је заведен у писарници“ не доводе у питање законитост радњи на главном претресу, то јест да је суд извршио увид у поднесак оштећеног који је достављен суду непосредно на главном

претресу, па по налажењу Врховног касационог суда побијане пресуде заснивају се на доказу који је изведен на главном претресу (члан 419. став 1. ЗКП, чл. 352. ст.1. ЗКП важећег у време одржавања главног претреса), а окривљени и бранилац нису имали примедбу на наведени записник.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости, такође наводи да је доношењем првостепене и другостепене пресуде учињена битна повреда одредаба кривичног поступка, јер не садрже разлоге о одлучним чињеницама из чега произилази да се ови наводи односе на повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, а што није законом прописан разлог за подношење захтева за заштиту законитости у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Осталим наводима захтева, у суштини се указује на погрешно утврђено чињенично стање и оцену доказа дату од стране првостепеног и другостепеног суда, то јест правноснажне пресуде се побијају из разлога који нису прописани одредбом члана 485. став 4. ЗКП и не представљају законски основ за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и став 2. ЗКП захтев одбио као неоснован, а у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП, захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.